

Llei de claredat catalana

written by Sebastià Sardiné | 12 de juliol de 2019

Al **Canadà** la pregunta que donà lloc a la seva **Llei de Claredat** fou: *“Està vostè d’acord amb què el Quebec s’hauria de convertir en sobirà després d’haver fet una oferta formal al Canadà per a una nova associació econòmica i política en l’àmbit de l’aplicació del projecte de llei sobre el futur del Quebec i de l’acord signant el 12-06-1995?”*.

Pregunta complexa. El Referèndum d’Independència es va perdre per molt poc. Després de molta polèmica, la Cort Suprema va dictaminar, 20.08.1998, que: **1. El Quebec no té dret a separar-se unilateralment segons legislació canadenca o internacional, però que, tot i això, el Govern d’aquell estat hauria d’entrar en negociacions amb el govern del Quebec, si efectivament els quebequesos volen separar-se. 2. Que el Parlament del Canadà tindria facultats per determinar si la pregunta a fer en el referèndum, seria o no suficientment clara com per a provocar dites negociacions. 3. Que la Constitució del Canadà restaria plenament vigent fins que les condicions de la secessió fossin acordats per les parts, sota els principis de democràcia, drets de les minories i dels individus, com indica dita constitució canadenca”**. Això va provocar nova discussió, i convocà per l’octubre de 1999 una Primera Conferència Internacional sobre Federalisme, i que va donar veu i vot als líders separatistes. Bill Clinton va intervenir favorablement a la Llei de Claredat al dir: *“quan un poble creu que hauria de ser independent amb la finalitat de tenir una existència política significativa... s’hauria de reconèixer als pobles que cerquen la seva identitat, sense aïllar-se en un Estat-nació”*. De tot això en va resultar la Llei de Claredat, sent el fet més principal de la mateixa: **1. La Cambra dels Comuns de Canada té poder per decidir ... si la pregunta sotmesa a votació és prou clara o no. 2. Que s’hauria d’establir algun tipus de majoria reforçada. 3. Les províncies canadenques i les primeres nacions (en el nostre cas, Catalunya) han de prendre part en les negociacions. 4. La Cambra dels Comuns podria anul·lar els resultats del referèndum, si en resultessin violats alguns dels principis de la Llei de Claredat. 5. Acordada la successió, caldria esmenar la Constitució”**. La proposta fou aprovada per la Cambra i pel Senat en dates, 15.03 i 29.06.2000 respectivament.

Recordem, Canadà és un Estat Federal. El Parlament quebequès va reaccionar amb una altra llei que indicava: ***“Cap parlament o govern pot reduir els poders, l'autoritat, la sobirania o la legitimitat de l'Assemblea Nacional (del Quebec) o imposar restriccions respecte de la voluntat democràtica del poble quebequès per determinar el seu propi futur”***. Proposta de solució: la Cort Suprema del Canadà va resoldre que, tot i que ***“... la successió unilateral efectiva d'una província podria vulnerar la Constitució canadenca, la secessió podria ser reconeguda per la comunitat internacional i, vist que, aital reconeixement ho seria per la conducta de la província i el govern federal, el compliment d'aquesta llei estaria condicionada per la bona o mala fe demostrada durant les negociacions”***, i obliga doncs la Cort Suprema a les parts a negociar en bona fe (Espanya no ho fa).

9-N-2014 Consulta a Catalunya: Pregunta complexa. **1. Vol que Catalunya esdevingui un estat? SI-N0; en cas que la resposta fos que SÍ: 2. Vol que aquest estat sigui independent.** Gran Participació, 2.344.828 votants amb vots majoritaris al doble SI: 80,91% i amb bastants de vots amb el N0 a la primera pregunta; 4,49% i un 10,02% varen votar SI-N0. Tanmateix, el **Signa un Vot/2014: Dret de Petició** (art. 29 CE I 29.5 Estatut CAT) Instància de 750.000 catalans, demanant al Govern: 1. Que negociï amb l'Estat el que calgui per fer una consulta/referèndum o, 2. En cas que per qualsevol causa no s'arribi a un acord respecte al punt 1, que es Proclami la Independència de Catalunya d'acord amb el Dret Internacional. Petició aprovada per Unanimitat de tots els grups (PP+C`S+Psc+ICV+ la resta) de la Comissió de Peticions del Parlament català, amb manament perquè es fes a mans de la Mesa del Parlament per al seu tràmit. Mai més n'hem sabut res.

Brexit de la Gran Bretanya 24-6-2016. Pregunta clara. “Ha de seguir sent el Regne Unit membre de la Unió Europea o ha d'abandonar la Unió Europea?” Participació 72,2% , favorable a seguir a la UE 48,1%. Diferència: 3,80% és a dir, si un 1,9% dels que varen votar per sortir, hagueren votat per romandre-hi, encara hi serien.

La Llei 19, de 06.09.2017, de referèndum d'autodeterminació de Catalunya compleix al meu entendre tots els requisits de la

Llei de Claredat i doctrina posterior. **Referèndum 1-0-2017.**
Pregunta clara: **“Voleu que Catalunya sigui un estat independent en forma de república? SÍ-NO** “Votants 2.286.217; 43,03% del cens; SÍ: 90,18%; No: 7.83%, nuls: 1,98%.

Deixo al lector el debat sobre si el referèndum és legal o legalitzable segons la Llei de Claredat. Tampoc entro a analitzar els empresonaments, exili, persecució de polítics, 155, fugida incentivada d'empreses, *Fake News*, judicialització de la política i total desinterès policial/judicial per les contrareaccions d'ultradretans neo-nacional-colonialistes, groc-fòbiques, que cerquen violència en lloc de Pau i Treva. No entro tampoc a analitzar l'incompliment per part de l'Estat i/o Poder Judicial, de les resolucions del Grup de Treball de l'ONU, sobre detencions arbitràries. Els presos segueixen presos i els càrrecs electes no poden anar a ocupar els seus escons a ajuntaments, Parlament, Parlamento i Unió Europea. Desobediència: Quantes sentències de Tribunals i TC favorables a decisions de la Generalitat i Parlament català ha deixat de complir l'Estat espanyol? No és això desobediència? El Parlament legisla tot sovint, bones lleis (perquè no ho fa l'Estat) però el TC les anul·la, no per dolentes, sinó per no tenir competències Catalunya, però l'Estat no fa la seva feina, ni legislant, ni dotant a Catalunya de finançament necessari per prestar millors serveis, la qual cosa contravé el contracte sociopolític entre la ciutadania de la Comunitat Autònoma de Catalunya i l'Estat. Si un estat no compleix, la ciutadania afectada, pot decidir separar-se'n. Art. 3 de la Convenció de Montevideo de desembre 1933 (ratificat el 2015) signant per la majoria d'estats americans, entre ells USA: **“Teoria declarativa d'Estat” *l'existència política de l'estat és independent del seu reconeixement per la resta dels estats.*** Un nou estat (art. 1 C. Montevideo) per ser reconegut internacionalment precisa de: població estable, territori determinat i delimitat, tenir un govern i estructures d'estat que el puguin fer viable, i capacitat de relacionar-se amb altres estats. Catalunya els compleix tots: “Teoria

constitutiva d'Estat": **un estat existeix només quan és reconegut com a tal per altres estats.** Evidentment no serem reconeguts si no ens declarem primer estat independent. Comissió o Comitè d'arbitratge Badinter, cas ex-Iugoslàvia o RFSI: Va emetre 15 opinions, entre les quals, la 2 sobre Autodeterminació: 20.11.1991, "*¿Té la població sèrbia a Croàcia i Bòsnia Hercegovina, com a un dels pobles constituents de Iugoslàvia el dret a l'autodeterminació?*" Resposta: Sí, i l'Estat els ho ha de deixar fer. Opinió 4 sobre Bòsnia Hercegovina, la Comissió va resoldre que no tenia, encara, dret a auto determinar-se per no haver fet encara un referèndum d'autodeterminació. Opinió 6 i 7, la Comissió Badinter aconsella a la UE de reconèixer Macedònia i Eslovènia. Croàcia és també Estat Independent. Opinió 8, opina sobre la dissolució de RFSI. L'opinió 9 resol sobre la successió d'estats. El cas Kosovo és conegut per tothom, tot i declarar-se independent el 17.02.2008, vistos els conflictes amb Sèrbia va estar administrada per l'ONU, fins que aquesta va declarar 08.10.2008 que la declaració unilateral d'independència no va violar el dret internacional ni la Resolució 1244 del Consell de Seguretat de l'ONU. Cercant un precedent més llunyà, el primer territori que es va independitzar unilateralment de Castella va ser les províncies del Nord de Flandes (ara Holanda) amb l'Acta d'abjuració de Leiden el 26.07.1581, on els representants de cada una de les províncies secessionistes abjuraren del sotmetiment a Felip II i es declararen independents, i van nomenar un altre rei, Francesc d'Anjou, qui jurà respectar les seves lleis i tradicions, reservant-se el poble de foragitar-lo si no ho complia. Felip II, evidentment no ho va acceptar i es va iniciar la Guerra dels 80 anys però foren i són independents. Què és sinó una Acta d'Abjuració, la Independència dels Estats Units separant-se de l'obediència dels reis Anglesos? La història et diu que, mentre no prengui una nació la determinació autònoma de ser estat, ningú el reconeixerà com a tal. A Catalunya, ara per ara, només ho poden fer, per estar-hi legitimats, els càrrecs electes de tot tipus reunits en

assemblea, amb l'AMI i amb les organitzacions civils que hi donin suport. Recordem, el Parlament Català és una estructura de l'Estat espanyol per ser Comunitat Autònoma amb competències delegades i amb capacitat de gestió sotmesa a lleis i tribunals d'Espanya.

Critica als nostres polítics que de la política en fan ofici ben remunerat i amb interessos de partit. ERC i JxCat o JxSi o tots els partits derivats de CiU, dividits en sobiranistes, independentistes i republicanistes, me'n dono vergonya de com actueu desunits i barallats. PSC, no ets ni l'ombra d'aquell PSC de Pallach; ja no ets autònom, pura sucursal dels neocolonitzadors. Comuns/Podemos i resta de socis, també a les CUP, dir-los que el fet important, si som partidaris del tronc **"el Dret a Decidir dels pobles"**, no cal barallar-nos per les branques. Sense independència no podem arreglar res. En Xavier Domènech a *El Periódico*, dia 14.8.2018, pàgina 15 ens diu: **"Cal construir una nova proposta d'estatus polític (moviment pro República?) fent-se necessari un pacte de claredat"** quan, la claredat amb què s'ha expressat el poble català, el 9N, Signa un Vot, 27S, 1-0, 21D, és prou diàfana. Si comptem escons parlamentaris, és perquè no ens deixen comptar vots en referèndum acordat per oposar-s'hi els del 155, encara actiu, amb un dubitatiu Podemos/Comuns+altri que precisen, ells mateixos, de la seva pròpia llei interna de claredat, per aclarir-se si aposten pel "nacionalismo colonialista" d'una Espanya que no ha estat mai nació (en paraules d'intel·lectuals castellans, veure algunes cites en el meu llibre *L'Àliga emprèn el Vol*) o bé volen deixar que es desenvolupi la voluntat de la nació catalana, que sí que ho és de nació, dins d'una Europa de les nacions o dels pobles, que no dels estats, que obeeixen a interessos oligàrquics i polítics, i no a necessitats ciutadanes, com s'ha vist prou amb la Guerra dels Balcans, la crisi econòmica i de valors, el Brexit, i ara amb el problema migratori que no volen resoldre. L'espectacle del mercantilisme a l'hora de guanyar alcaldies, consells comarcals i diputacions, ha estat vergonyós. Perdre

Barcelona l'independentisme també. Ens cal un nou líder i equip alliberat, transversal que tingui com a objectiu fer efectiva i publicar la independència *erga omnes* d'acord amb el dret internacional. Cal també una nova Europa que aposti per prioritzar els drets i benestar de la gent més que la dels seus líders i estats, amb un fort impuls a l'Europa de les Euroregions construint una altra Europa que posi fi, definitivament, al Cas dels Catalans. Sempre ens quedarà l'EFTA.

Venen situacions complexes. I una sentència. El que hem de fer ho hem de fer independentment del resultat de sentències i de la situació dels exiliats. El país s'ha de governar amb fermesa potenciant les estructures d'estat amb Eines de País en tots els àmbits. Volem una República Catalana més justa, social, equilibrada, sostenible, solidària. Ja podrem amb xerrac les branques corcades o parasitades, o tocades pel llamp de la corrupció; ja arrencarem aquelles que s'han esqueixat pel vent ciutadà atramuntanat que bufa fort. Ho farem, abans que arribi la nova primavera, quan brots nous i flors donaran nous fruits, amb llavors suficients per a reeixir la nació catalana, empeltada de bona gent castellana, ibèrica, d'arreu del món, per conformar la Catalunya nova, i altra Espanya i una altra Europa, amb valors comuns a compartir.